

Robert Louis Stevenson
New Arabian Nights

Editor Aldo Press, București

© by Aldo Press

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Aldo Press

Informații și comenzi ramburs
www.aldopress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STEVENSON, ROBERT LOUIS

Un alt fel de 1001 nopti / R.L. Stevenson ; trad.: Ana
Precup. -

Bucuresti : Aldo Press, 2003

Tit. orig. (eng): New Arabian night
ISBN 973-7945-34-4

I. Precup, Ana (trad.)

821.411.21-91-34=135.1

**ROBERT LOUIS
STEVENSON**

**UN ALT FEL DE
1001 DE NOPTI**

ALDO PRESS

Cuprins

Clubul Sinucigașilor	5
Diamantul Rajahului	95
Baraca de pe Nisipuri	184
Găzduire pentu o noapte	250
Ușa divină a domnului de Maletroit	275

Clubul Sinucigașilor

În timpul şederii sale la Londra, renumitul Prinț Florizel de Boemia a câştigat afecţiunea tuturor prin aspectul seducător al manierelor sale și prin generozitatea lui bine cunoscută. Era un om remarcabil chiar și prin ceea ce se spunea despre el, dar asta nu era decât o mică parte din ce făcuse într-adevăr. Deși în situații comune avea un temperament liniștit și obișnuia să abordeze lumea printr-o filosofie asemănătoare cu cea a unui plugar, Prințul de Boemia nu era deloc străin de stilul de viață aventuros și excentric, diferit de ceea ce îi fusese destinat la naștere. Câteodată, când cădea într-un umor vulgar, când nu mai găsea nici o piesă de care să râdă în teatrele londoneze sau când sezonul din an nu era potrivit pentru acele sporturi de câmp în care își depășea toți partenerii, îl chema pe Colonelul Geraldine, confidentul său și Stăpânul Cailor, și îl invita să se pregătească pentru o plimbare de seară. Geraldine era un Tânăr ofițer cu o fire curajoasă și chiar temerară. Prima veste cu bucurie și mergea repede să se pregătească. Practica îndelungată și diferitele situații în care l-a pus viața l-au făcut să devină unic în arta deghizării; putea să-și adapteze nu numai fața și comportamentul, dar și vocea și aproape toate gândurile la cei de orice

Rang, personalitate sau naționalitate. În acest fel atrăgea atenția de la prinț, iar câteodată câștiga recunoașterea de partener în societățile mai ciudate. Autoritățile civile nu aflau niciodată de toate aceste aventuri secrete; curajul impasibil al unuia și agerimea și devotjunea curtenitoare ale celuilalt i-au pus de multe ori în situații periculoase, iar încrederea unuia în celălalt devinea din ce în ce mai mare, pe măsură ce timpul trecea.

Într-o seară de martie, din cauza unei căderi bruse de lapoviță, au intrat în Oyster Bar, în imediata vecinătate a Pieței Leicester. Colonelul Geraldine era îmbrăcat și fardat astfel încât să semene cu o persoană din lumea presei în situațiile limită. Ca de obicei, prințul își schimbase înfățișarea, prin aplicarea unor perciuni falși și a unei perechi adezive de sprâncene mari. Aceste accesoriu îi confereau imaginea unui om aspru și trecut prin multe, care, pentru cineva din mediul său, era cea mai bună deghizare. Astfel îmbrăcați, comandantul și subordonatul său își beau coniacul și sifonul în liniste. Barul era plin de clienți, bărbați și femei, dar, deși mulți dintre cei aflați în bar au intrat în vorbă cu avenirierii noștri, nici unul dintre ei nu s-a arătat interesat într-o cunoaștere mai amănunțită. Nu puteai vedea decât pleava Londrei și obișnuita lipsă de respect. Printul începușe deja să caște și să se plăcătasească de toată această escapadă, când, deodată, ușile batante s-au deschis printr-o împingere violentă și un Tânăr, urmat de doi comisionari, au intrat în bar. Fiecare comisionar căre cîte o tavă mare cu tarte cu frișcă ce erau acoperite, dar această învelitoare a fost de îndată înlăturată, iar Tânărul făcu înconjurul barului și oferi fiecarui client căte o prăjitură, cu o polițe exagerată. Câteodată, oferta sa era acceptată cu zâmbet, altădată era respinsă ferm sau chiar dur. În aceste situații, noul venit mânca întotdeau-

na jumătate de tartă și comentă mai mult sau mai puțin pe un ton vesel. În cele din urmă, ajunse și la Printul Florizel.

- Domnule, spuse el cu o obediенă profundă, în timp ce-i oferea tarta pe care o ținea între degetul mare și arătător, îmi puteți oferi onoarea de a sta puțin la masa dumneavoastră? Pot să răspund de calitatea aluatului, pentru că am mâncat eu însumi douăzeci și trei de tarte, de la ora cinci încocace.

- Obișnuiesc să nu acord prea multă importanță darului în sine, ci scopului în care este oferit, răsunse Printul.

- Scopul, domnule, este gluma, îi răsunse Tânărul cu o altă plecăciune.

- Glumă? repetă Florizel. Si de cine vrei să râzi?

- Nu sunt aici pentru a expune propria filosofie, spuse celălalt, ci pentru a împărtășește tarte. Dacă vă spun că mă dedic total ridicolului acestei tranzacții, sper că veți avea onoarea satisfăcută. Dacă nu, atunci mă veți obliga să mănânc cea de-a douăzeci și patra tartă și vă spun că sunt sătul de acest exercițiu.

- M-ai convins, spuse Printul, și am toată bunăvoiță din lume să te scot din această dilemă, dar cu o singură condiție. Dacă eu și prietenul meu îți mânăcăm toate prăjiturile, lucru după care nu ne înnebunim nici unul dintre noi, vrem ca tu să ne însoțești la cină ca semn al recompensei.

Tânărul păru că reflectează la cele auzite.

- Încă mai am câteva zeci de prăjituri, spuse el în cele din urmă, și va trebui să merg prin mai multe baruri pentru a-mi duce sarcina la bun sfârșit. Asta va lua ceva timp, iar dacă vă este foame...

Printul îl întrerupse cu un gest politicos.

Respect pentru - Eu și prietenul meu te vom însotii, spuse el,

pentru că suntem deja profund interesați de modalitatea ta de a-ți petrece seara. Iar acum, întrucât am stabilit termenii de pace, permite-mi să semnez acordul pentru amândoi.

Prințul înghiții tarta cu cea mai mare grație imaginată vreodată.

- Este delicioasă, zise Prințul.

- Înțeleg că sunteți un cunoșător, spuse Tânărul. Colonelul Geraldine onoră, la rândul său, tartele.

Pentru că acum toată lumea din bar fie acceptase, fie refuzase delicatessenile lui, Tânărul cu tartele cu frîscă părăsi barul pentru a se îndrepta spre un alt local similar.

Cei doi comisionari, care păreau să se fi obișnuit cu această îndeletnicire absurdă, îl urmară imediat. Prințul și Colonelul se ridică și ei, braț la braț, și își zâmbiră unul altuia în timp ce ieșeau.

În această ordine, cei cinci vizitără alte două taverne, unde scenele au fost de aceeași natură ca și cele deja descrise - unii acceptau, alții refuzau favoarea acestui vagabond ospitalier, iar Tânărul continua să mânânce fiecare tartă refuzată. După ce au părăsit cel de-al treilea bar, Tânărul își număra prăjiturile. Nu mai rămăseseră decât nouă, trei pe o tavă și șase pe cealaltă.

- Domnilor, spuse el adresându-se noilor lui însători. Sunt forțat să amân cina cu dumneavoastră. Sunt pe deplin convins că vă este foame. Vă datorez un respect deosebit. În această zi foarte specială pentru mine, când îmi închei o carieră a nebuniei prin cea mai răsunătoare acțiune prosteasă a mea, vreau să mă port frumos față de toți cei care m-au sprijinit. Domnilor, nu trebuie să mă mai așteptați. Deși constituția mea este umbrătă de excesele precedente, cu riscul vieții, voi lichi-

Un alt fel de 1001 de nopți

9

da condiția în suspensie.

Și, cu aceste cuvinte, înfulecă repede cele nouă tarte rămase și le înghiții dintr-o singură mișcare. Apoi, întorcându-se către comisionari, le dădu câteva monezi.

- Trebuie să vă mulțumesc, spuse el, pentru extraordinara răbdare de care ati dat dovedă. Spunând acestea, îi lăsă să plece, înclinându-se în fața fiecăruia. Timp de câteva secunde, se uită la geanta din care tocmai își plătise asistenții și, râzând, o aruncă în mijlocul străzii, manifestându-și astfel entuziasmul de a merge la cină.

Într-un mic restaurant franțuzesc din Soho, care într-un timp se bucurase de o reputație exagerată, dar care începuse deja să fie uitat, într-un separeu la etaj, cei trei tovarăși au luat o cină elegantă, au băut trei sau patru sticle de şampanie și au vorbit despre diferite subiecte.

Tânărul vorbea fluent și era vesel, dar râdea prea tare pentru o persoană cu educație. Mâinile îi tremurau vizibil, iar vocea îi căpăta dintr-o dată inflexiuni surprinzătoare, ce păreau să fie independente de voința lui.

După ce au sfârșit desertul și și-au aprins toti trei țigările, Prințul i se adresă cu următoarele cuvinte:

- Sunt sigur că îmi vei ierta curiozitatea. Tot ce am văzut la tine m-a bucurat, dar, în același timp, m-a și uimit foarte mult. Deși îmi asum riscul de a părea indiscret, trebuie să-ți mărturisesc că eu și prietenul meu suntem niște persoane demne de încredințarea unui secret. Și noi avem propriile secrete, pe care le dezvăluim mereu unor persoane nepotrivite. Iar dacă povestea ta este una postească, aşa cum cred că este, nu trebuie să te ferești de noi, care suntem cei mai tăcuți oameni din Anglia. Numele meu este Godall, Theophilus

Rezumatul prietenului său este mai mult

Godall; prietenul său este maiorul Alfred Hammersmith - sau cel puțin acesta este numele sub care a ales să fie cunoscut. Ne dedicăm întreaga viață căutării de aventuri extravagante și nu există extravaganță cu care să nu fim de acord.

- Îmi placi, dle Godall, răsunse Tânărul. Îmi inspiră o încredere naturală și nu am nici o obiecție, nici asupra prietenului dumitale, maiorul, care îmi pare a fi un nobil al mascaradelor. Cel puțin sunt sigur că nu este soldat.

Colonelul zâmbi la acest compliment referitor la perfecțiunea artei sale. Tânărul continuă într-un stil și mai animat:

- Am toate motivele să nu vă spun povestea mea. Și poate că tocmai de aceea nu am de gând să o fac. Păreți a fi atât de pregătiți să auziți o poveste stupidă, încât nu mă lasă înima să vă dezamăgesc. În ciuda exemplului pe care l-ați dat, am să-mi păstreze numele secret. Vârsta mea nu este esențială pentru povestire. Provin dintr-o familie obișnuită, iar de la ei am moștenit o locuință foarte potrivită unei ființe umane, în care încă locuiesc, și o avere de trei sute de lire anual. Presupun că tot de la ei am acest umor nechibzuit, cu care m-am răsfățat din plin. Am primit o educație bună. Pot să cânt la vioară destul de bine, încât să câștig bani într-o orchestră de teatru ieftin, dar nu chiar. Același lucru pot spune despre flaut și corn francezesc. Am învățat destul whist încât să pierd aproape o sută de lire pe an la acest joc științific. Cunoștințele mele de franceză au fost suficiente încât să-mi permită să irosesc bani la Paris, cu aproape aceeași ușurință ca și Londra. Pe scurt, sunt o persoană cu multe realizări. Am trăit tot felul de aventuri, inclusiv un duel pentru nimic. Chiar acum două luni am întâlnit o Tânără doamnă, care

Un alt fel de 1001 de nopți

11

era exact pe gustul meu la minte și corp; pur și simplu mi s-a topit inima; am crezut că îmi sosise, în sfârșit, ceasul și eram pe punctul de a mă îndrăgosti. Dar când a trebuit să-mi calculez suma care îmi mai rămăsese, am descoperit că aveam mai puțin de patru sute de lire! Vă întreb sincer - credeți că un bărbat care se respectă își permite să se îndrăgostească când are numai patru sute de lire? Bineînțeles că nu; părăsit de farmec și accelerând ușor cheltuielile mele obișnuite, am ajuns, azi-dimineață, la suma de optzeci de lire. Am împărțit această sumă în două părți egale: am păstrat patruzeci pentru un scop personal, iar restul de patruzeci urma să-i cheltuiesc până la lăsarea serii. Am petrecut o zi foarte interesantă și am jucat multe farse, în afară de aceea cu tartele cu frisă, de pe urma căreia am avut privilegiul de a vă cunoaște. Așa cum v-am spus, eram hotărât să închei această carieră stupidă cu o concluzie și mai stupidă; când m-ați văzut că mi-am aruncat geanta în stradă, cele patruzeci de lire se terminaseră. Acum mă cunoașteți la fel de bine cum mă cunosc eu însuși: un prost, dar unul constant în prostia lui, însă, și vă rog să mă credeți, nu un smiorcăit sau un laș.

Din tonul cu care Tânărul a spus povestea, reieșea clar că se chinuia foarte tare și că avea gânduri disprețuitoare despre el însuși. Cei doi și-au imaginat că acea poveste de dragoste era mult mai importantă pentru el decât lăsa să se creadă și că avea un scop în viață. Farsa cu tartele cu frisă începuse să semene mai mult cu o tragedie mascată.

- De ce oare nu mă mir, spuse deodată Geraldine aruncându-i o privire Printului Florizel, că tocmai trei bărbăți ca noi s-au întâlnit pur și simplu accidental în toată nebunia din Londra astă mare și că sunt aproape în

Respectarea și situație? I cărți

- Cum? întrebă Tânărul. Si voi sunteți ruinați? Cina aceasta este o nebunie ca și tartele mele cu frisca? Să-i fi strâns oare diavolul pe cei trei slujitori ai săi pentru o ultimă petrecere?

- Depinde. Diavolul poate câteodată să facă și lucruri bune, îi răspunse Printul Florizel. Si sunt atât de mișcat de acestă coincidență încât, deși nu suntem în situații tocmai asemănătoare, am de gând să rezolv acest dezechilibru. Permite-mi să iau ca exemplu fapta ta eroică a tartelor cu frisca.

Spunând asta, Printul își scoase geanta și luă din ea un teanc mic de bancnote.

- Vezi, am fost în urma ta cam cu o săptămână, dar vreau să te prind din urmă și să fim la egalitate când ajungem la sosire, a continuat el. Aceasta, și întin-se o bancnotă pe masă, este suficientă pentru nota de plată. Iar restul...

Restul bancnotelor le aruncă în foc, unde arseră într-o clipă. Tânărul încercă să-i prindă brațul, dar, cum între ei stătea masa, intervenția lui veni mult prea târziu.

- Om nefericit, strigă acesta, nu trebuie să-i arzi pe toți! Trebuia să păstrezi patruzeci de lire.

- Patruzeci de lire! repetă Printul.

- Dar, pentru numele lui Dumnezeu, de ce patruzeci? De ce nu optzeci? strigă Colonelul. Din câte știi eu, un teanc are o sută de bancnote.

- El avea nevoie numai de patruzeci de lire, spuse Tânărul posomorât. Dar fără ei nu există nici o ieșire. Regula este strictă. Patruzeci de lire pentru fiecare. Viată blestemată! Nici măcar nu poți să mori dacă nu ai bani!

Printul și Colonelul schimbară între ei câteva

priviri.

- Explică-te, spuse Colonelul. Mai am încă un carnetel destul de plin și n-am cuvinte să-ți spun că sunt de pregătit să-mi împart averea cu Godall. Dar trebuie să știu în ce scop: trebuie neapărat să ne explic ce ai vrut să spui.

Tânărul părea că începe să se dumirească; se uită neliniștit de la unul al altul, iar fața începu să i se înroșească.

- Nu vă bateți joc de mine? întrebă el. Sunteți într-adevăr niște oameni ruinați, ca și mine?

- Suntem, cel puțin din punctul meu de vedere, îi răspunse Colonelul

- Și din al meu, adăugă Printul. Tocmai ți-am oferit dovada. Cine altcineva și-ar putea arunca bancnotele în foc dacă nu un om ruinat? Fapta vorbește de la sine.

- Un om ruinat - într-adevăr, spuse Tânărul suspicios, sau poate un milionar.

- Destul, domnule, spuse Printul. Am spus că sunt un om ruinat și nu îmi place să mi se interpreze vorbele.

- Ruinați? întrebă din nou Tânărul. Sunteți ruinați ca și mine? Ați ajuns, după o viață de huzur, să nu vă mai puteți permite nimic? Sunteți în stare, spuse Tânărul cu o voce din ce în ce mai gravă, pe măsură ce continua, să vă mai oferiți un ultim răsfăț? Sunteți pregătiți să evitați consecințele prostiei voastre printre degete ofițerilor conștiincioși ai șerifului prin acea ușă deschisă?

Deodată se opri și începu să râdă.

- Iată averea voastră! strigă în timp ce golea un pahar, și noapte bună, fericiții mei oameni ruinați.